

מסורת הש"ס

א) נפיק סח: ע"ש סט: ג'מ"ו ע"י סג. מולין קלט. מתורה ט. טע: א) [נחפוזת מח]: א) ביק מ. קב: [לקמן כג: ד] [ע"י חוס' ר"ה ו. ד"ה יקריב וחס' כמיות יב. ד"ה א' דלמא ותוספות ימות סו: ד"ה ר' מאיר ותוספת ביב' מח. ד"ה יקריב], א) [קדוש ג. ביב' מח.], א) מיר סח: [מה: מנחות ה. זמנים נה. מדרים ד: ד.] א) [זמנים ג. ע"ש נחום' ד"ה למקרא], א) תוספתא דמיר פ"ד ה"ו [נפסקים נט. ע"ש מיר ח: ט] ביב' מח. קדוש ג. ינמות קח. ר"ה ה. י) [ספרי וטא גא' ו סג, יא] [מגבר ב: א] יט) [ויקרא יב, יא] [ספ"ט דבימ', יד] ע"י ע"י זק"י נחמוס' מנחות קא:

הנהגות הב"ח

א) רש"י ד"ה הקדוש וכו' הקדוש סס"ד ואז"כ מ"ה וכו' דמעל ביה נפיק ל"ה ט' וגמלה י' לנ"ג:

רבינו גרשום

הקדוש: השוכר: הדר בנ. שלא (נחננ) ברשותו: כיון דפעיל מה שנבנה ממנו: נפק ליה שבר לחולין. דמשום הכי חביב [קרבן] [מקריה. הנהגה מקדיש שמים. מושג דמפיק קדושה לחולין. כגון דאמר המקדיש הכי] לכשיבואו דמיר יקדשו לא מעל שוב בלא הקדוש בית מלי שכירות הקדוש: סתני' חייבי ערבין ממשכבין אותן. [הגובר] את ישיהון [דכיון] דלאו לכפרה אתו ולא מהדר ליתון: [חייבי] חטאות מאשכבין אין ממשכבין אותן. דכיון דלכפרת עצמון קן והירי להביאן: חייבי עולה ושלמים משכבין אותן ואני אותו עד שיאמר רוצה אני ובשרי: שאין מותריש להביאן: אע"ג שאין מתכפר לו. היא מתכפר [לן] לא כפרה מפש אלא אע"פ שהין מתקבלין לרצון עד שיתרצה להביאן כעצמן: כגדעיה לבפרה. לפני ה' אמילו הכי במשכבין אותן [וכפי אותן] עד שיאמר רוצה אני: וכן אתה אומר בגיט' נשים. אע"י דגט ומיגרשה פסול כופין אותו עד שיאמר רוצה אני ובשרי: נפ' על אתה משתלשן. [אן אעולה או אשליטם או אחטאת יצא] הלכך אם גילת על העולה צריך למשגגו להביא חטאת: בעולת יולדת. שאני כותליה להביא חטאת עד שיתביע עולתה קודם: [ואחרי] דאקדמה קרא דכותב אחד לעולה ואחד לחטאת ולא פשעה בה: למקריה הקדושה חבתה כולמו לקרות העולה קודם לחטאת הקדושה הכותב אבל להקריב לא אחת: אלא אעולת הצדק. אין צריך למשכן דהניא כו': עולה צריכה קדש. דכיוצא בזה [עולת] צריך להביאה דמיהבא ודאש"ש ליה חבירות. את חבורי הפרש בגנו [עולת] שלא חייב להפרישה לרצונו של נזיר: מדידות. היכא דמפריש משלו אבל היכא דמפרישה חבריו בשבילו נימא דנחיא ליה שחיבורי נותנה בשבילו ולא לזיביע למישיליה דדאיא ניחא ליה: קמ"ל. דבעינן למישיליה דמונין דלא ניחא ליה לאיניש בנ' הלכך בעינן לדעתו:

שיטה מקובצת

בחטאת נזיר. גיליון. ה"ה דהוה מצי לממר כגון שאמר לו עדים אכלת חלב והוא אומר לא אכלתי דבריו: לא יביא אם לא ימנעוהו כיון שהוא אומר שלא אכל. הראש"ש וז"ל: תוס' ד"ה הכי קאמר בנ' תיבה. עיין בהר"ן במסכת תבואות פ"ה [דף כד. מדיף הר"ן ד"ה ויציא למדיק]: בא"ד והא דפריך ב' את איני ברשותי. גיליון. אכל כל זמן שחיורתי יכול להקריב והיה דמי אומר לא יבי למי שחיורתי. דהיי"ו: ד"ה ח"ל כיון דמעל גבי' עיין תוס' מנחות דף קא ע"א [ד"ה אע"ג] וחס' קדושין דף דה ע"א [ד"ה אין מוטל].

האומר משקלי עלי

הקדוש הדר בנ וכו' קס"ד שהדר בנ הקדוש א) : א) [נפיק ליה שבר לחולין] ונ"ל דל"ג שבר וה"ג כיון דמעל נפיק ליה לחולין. כלומר משנהנה בשמשים הבית ומעל יאל הבית לחולין כדתנן (מעילה דף יט:) אין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בזהמה וכלי שרת בלבד וקרן וחומש אית ליה לשלומי ולא שבר

להקדש דכל מידי דהקדש מצי מעל

זיה נפיק לחולין דאמרנין במסכת מעילה (דף יח.) אין מעילה בכל מקום אלא שינוי וכן הוא אומר וימעלו בני ישראל מעל צ"י ויעבדו את הצעלים א) והיינו שינוי שמואלו מהקדש לחול: **לנשיא שברו יקדש**. השכר והבית לא הקדש: **בתנאי ממשכנים** אותן א). עולות ושלמים. אע"ג א) דשלמים מכפרת אעשה הואיל ולאו חובה היא עליה לא חשיב לה כפרה ואמי לשהיי הלכך ממשכנין אותן: **גב' משלשן**. חטאת או עולה או שלמים דג' קרבנות כמובין בנ אומרי ב) כספרי דצי רב א) ואחר ישטה הנזיר יין א) אחר מעשה ייחודי: **צעולה יולדת**. דלא משמריה בקדשים עד

דמתחל לה: מאי ניבי דאקדמה קרא. כלומר מאי טעמא אמרת דעולתה מעכבתה משום דאקדמיה קרא עולה מקמי חטאת דכתיב **ציתא ככש בן שנתו לעולה וגו' יט'** **והאמר רבא למקראיה הקדמים הכסוב**. שמהא נקראת במקרא תחילה ולא שמקרב תחילה בפרק כל המדיר במסכת זבחים (דף ט:). **דאפריש ליה חצירו**. שהיה זה חייב עולה ובא חצירו והפרישה משלו לכפרתו של זה וקאמר שמואל בדענין **שיודיע את המתכפר: מדויד**. כגון היכא דצ"ד ממשכנין אותו זריך שיאמר רוצה אני:

לדעת

מצורע רתניא א) רבי ישמעאל בנו של רבי א) יהודה בן ברוקה אומר כשם שחטאתו ואשמו א) עיכבתו כך עולתו עיכבתו: ואף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה א) ת"ר יקריב אותו א) מלמד שכופין אותו יכול בעל כרחו ת"ל לרצונו הא כיצד כופין אותו עד שיאמר רוצה אני אומר שמואל עולה צריכה דעת שנאמר לרצונו מאי קמ"ל תנינא אף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה שנאמר לרצונו לא צריכא ב"דפריש ליה חבריה מהו דתימא כי בעינן דעת מדידיה אבל מדרבריה לא קמ"ל ויזנין דלא ניחא ליה דליכפר במידי דלא ידידה מיתיבי חטאתו ואשמו של פלוני עלי לדעת

השלמת זמן השכירות תחזור בנ חננס יכול הוא להקדיש מיהו והיא דלחיו נשך לא ימיתרצא בזהי מיהו תימיה דאשכחן צעלמא הקדש ליה וזנין ליה משמע דמצי א) מקדישו ומוזנין מיהו צ"ח מוציאו מיד ההקדש ומיד הלוקח כשיצאה לגבות חובו אם אין לו לגבות ממקום אחר מידי דהוה אעשה עבדו אפומיקי מכרו או הקדישו דצ"ח מוציא הימנו מיהו כל זמן שלא גבאו הוא קדוש ומכור טו) הכא משמע דמשכיר יכול להקדיש הכי נמי יכול לאסור על השוכר וכן הלכה טו) הכא משמע דאין השוכר יכול להקדיש מדפריך הדר בנ היכי מצי מקדיש ליה איש כי יקדיש את ביתו אומר רחמנא מה ביתו צרשותו אף כל צרשותו וקשה דבמסופתא תניא אם הקדישו שוכר מקודשת ויש לומר הכא נמי השוכר מצי מקדיש ליה כל זמן שהוא צרשותו וה"ה דמצי אסר ליה לכולי עלמא כל ימי שכירותו והא דפריך הכא היכי מצי מקדיש ליה (והאלי א) [והאין] דקאמר מעלה שבר להקדש א) (הכל) פריך והכי [פריך] היכי מצי מקדיש לענין דמעלה שבר הא אינו צרשותו מיהו תימיה דהכא משמע דמשכיר מצי מקדיש ליה ובמסופתא תניא דאינה מקודשת חה לשון מוספתא א) השוכר שדה מחצירו ועמד השוכר והשכירה לאחר רשאי צעל הבית שיאמר לו אין לי חשזון עם כל אדם אלא עמך עמד צעל הבית ומכרה מחשזין עם צעל הבית עמד צעל הבית והקדישה אינה מקודשת עד שחזור לרשותו טו) וכל מה שנהנה ממנו הרי זה מקודשת עמד השוכר והקדישה הרי זה מקודשת עד שמתא מרשותו ומעלה שבר להקדש עד כאן לשון המוספתא וי"ל דהא דתניא במסופתא דאין המשכיר יכול להקדיש היינו כשהקדים לו שוכרו והכא מיירי צעלא הקדים שכרו וה"ג איתא גירושלמי א) דמקום שנהגו המשכיר בית לחצירו ועמד והקדים הרי זו מקודשת א) אימתי בזמן שלל הקדים לו שכרו אצל הקדים לו שכרו הרי זו צדצרו חנס:

חבי גרסינן ביון דמעל נפיק ליה שבר לחולין וכן הוא ברוב ספרים וה"פ כיון דמעל כו' כלומר שבר הבית נפיק לחולין כפי שרירי חצירו הקדש (השכיר) את הבית והוא לא ידע ומעל כשדר בנ ונפיק ליה א) דמי השוכר בתורת מעילה אצל אין לפרש כיון שמעל נפיק הבית לחולין א) וכפריש"י טו) וקאמר לו ר"מ אומר על ההיא דתניא במסופתא דמעילה (פ"ג) צקע בקדוים של הקדש ובא חצירו ובקע בנ ובא חצירו ובקע בנ כולם מעלו א) ובשיליה פרק הנהנה (מעילה ט:) תנן אין מועל אחר מועל בקדשים אלא בזהמה וכלי שרת היינו דקדושת הגוף לא מתחלל ע"י מעילה כמו קדושת דמים וקדוים לאו היינו כלי שרת יי) אלא קדושת דמים הוא ולא יחשב א) כלי שרת מטעם שמיצא אחריס ליד קדושת הגוף הוא עצמו לא כל שכן שיצא ליד קדושת הגוף דמהאי טעמא חשזנין שאר כלי שרת קדושת הגוף:

ען **בי** דייר ביה במעילא קאי. ואע"פ שלא פגם מעל כדתנן [ר"פ הנהנה] (דף יח.) הנהנה מן ההקדש א"פ אע"פ שלא פגם מעל ואע"ג דאין מועלין במחזור לקרקע כדאיתא במס' מעילה פרק הנהנה מן ההקדש (סס:) ז"ל הך סוגיא דהכא אחיא כרב דלמר ל' תלסו ולבסוף חצרו הוי תלוש כדלמר המשמחה לבית אסרו ובפרק הנהנה (דף ג. וסס) נמי מייתי לה לההיא דרב דלמר התם וכיון דצני להו מיהא מעל א):

פרק חמישי ערכין

מאות חלילה (יבמות קג:) א"ר יא) פפא משמיה דרבא [סנדל] המוסגר לא מחלוך ואם חללה חלילתה כשרה סנדל המוחלט לא מחלוך ואם חללה חלילתה פסולה ופרש"י שם דסנדל המוסגר לא מחלוך בנ לכתחלה משום גזירה דסנדל המוחלט מיהו אם חללה חלילתה כשרה משום דמנאות לאו ליהנות ניתנו אלאמא משמע סנדל המוחלט אסור בהנאה וז"ל דאין הכי נמי דהוא אסור בהנאה והא דלמר הכא דלומר לו הרי שךך לפניך היינו כגון דא"ל צית זה וכיון דהוא צעין אינו חייב להעמיד לו בית אחר מיהו הוא הפסיד שכרו והו כמו ממה או נשברה דלמר התם חייב להעמיד לו חמור אחר ופרש"י שם או יפסיד שכרו: **חבי** קאמר הקדושו משביר הדר בנ מעלה שבר דאקדש. תימיה דהכא משמע דמשכיר יכול להקדיש ביתו אחר שהשכירו אע"י דמשמעבד לשוכר ובכתובות פ' אף ע"פ (דף נט: וסס) אומר הא לא דמיא אלא ללומר שדה זו משכנתא כך לכשאפדנה תקדוש דקדושת משמע דווקא משום דקאמר לכשאפדנה אצל לאתמר לא מצי מקדיש לה הכא נמי לא מצי מקדיש ליה ובפ' איזהו נשך (צ"מ עג: וסס) אמרינן רב מרי צר רחל משכן ליה ההוא עובד כוכבים ציתא אול וציניה לרצא נטר שמה דשך אגר ציתא אטמאי ליה לרצא א"ל האי דלא אטמאי אגר ציתא עד האידנא משום דהוה משכנתא ולא הוה יצ' עובד כוכבים מנסלק ליה השמא נישקיל [מרן] אגר ציתא משמע דיכול הלוה למכור וצ"כ אמאי אינו יכול להקדיש מיד ואור"י דשך הדין המותר א) יומר ככנגד מעותיו הוא יכול להקדיש ולמכור מיד והא דלמר התם לכשאפדנה דמשמע אצל השמא אינו יכול להקדיש היינו כשהוא רוצה להקדיש הכל וההיא דלחיו נשך (סס) וצין לו המותר והכא יאין להקדיש המותר והא דלמר הדר בנ מעלה שבר להקדש היינו משום דיש לו להקדש שותפות עמו ואין כל אחד יכול לצרר חלקו ויש מחלוקין צין משכיר ללוה דווקא ליה שלא תחזור אליו עוד צלא פרעון מעות ההוא ודאי לא מצי להקדיש אצל משכיר שלאחר

ההוא עולות ושלמים אותן חייבי עולות ושלמים ממשכבין אותן אע"פ שאין מתכפר לו עד שיתרצה שנאמר ²לרצונו כופין אותו עד שיאמר רוצה אני א) וכן ה"א אתה אומר בגיט' נשים כופין אותו עד שיאמר רוצה אני: **גב' אמר רב פפא פעמים שחייבי חטאות ממשכבין אותן חייבי עולות אין ממשכבין אותן חייבי חטאות ממשכבין אותן** ¹בבבבא נזיר דכיון א) דאמר מר אם יגילה על אחד משלשתן יצא ואם ה'נזרק עליו אחד מן הדמים הותר הניזר לשתות יין ולישתא למתים פשע בה ולא מיייתי חייבי עולות אין ממשכבין אותן בעולת יולדת מאי היהו דאקרימה קרא והאמר "רבא למקראה הקדימה הכתוב אלא בעולת מצורע רתניא א) רבי ישמעאל בנו של רבי א) יהודה בן ברוקה אומר כשם שחטאתו ואשמו א) עיכבתו כך עולתו עיכבתו: ואף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה א) ת"ר יקריב אותו א) מלמד שכופין אותו יכול בעל כרחו ת"ל לרצונו הא כיצד כופין אותו עד שיאמר רוצה אני אומר שמואל עולה צריכה דעת שנאמר לרצונו מאי קמ"ל תנינא אף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה שנאמר לרצונו לא צריכא ב"דפריש ליה חבריה מהו דתימא כי בעינן דעת מדידיה אבל מדרבריה לא קמ"ל ויזנין דלא ניחא ליה דליכפר במידי דלא ידידה מיתיבי חטאתו ואשמו של פלוני עלי לדעת

השלמת זמן השכירות תחזור בנ חננס יכול הוא להקדיש מיהו והיא דלחיו נשך לא ימיתרצא בזהי מיהו תימיה דאשכחן צעלמא הקדש ליה וזנין ליה משמע דמצי א) מקדישו ומוזנין מיהו צ"ח מוציאו מיד ההקדש ומיד הלוקח כשיצאה לגבות חובו אם אין לו לגבות ממקום אחר מידי דהוה אעשה עבדו אפומיקי מכרו או הקדישו דצ"ח מוציא הימנו מיהו כל זמן שלא גבאו הוא קדוש ומכור טו) הכא משמע דמשכיר יכול להקדיש הכי נמי יכול לאסור על השוכר וכן הלכה טו) הכא משמע דאין השוכר יכול להקדיש מדפריך הדר בנ היכי מצי מקדיש ליה איש כי יקדיש את ביתו אומר רחמנא מה ביתו צרשותו אף כל צרשותו וקשה דבמסופתא תניא אם הקדישו שוכר מקודשת ויש לומר הכא נמי השוכר מצי מקדיש ליה כל זמן שהוא צרשותו וה"ה דמצי אסר ליה לכולי עלמא כל ימי שכירותו והא דפריך הכא היכי מצי מקדיש ליה (והאלי א) [והאין] דקאמר מעלה שבר להקדש א) (הכל) פריך והכי [פריך] היכי מצי מקדיש לענין דמעלה שבר הא אינו צרשותו מיהו תימיה דהכא משמע דמשכיר מצי מקדיש ליה ובמסופתא תניא דאינה מקודשת חה לשון מוספתא א) השוכר שדה מחצירו ועמד השוכר והשכירה לאחר רשאי צעל הבית שיאמר לו אין לי חשזון עם כל אדם אלא עמך עמד צעל הבית ומכרה מחשזין עם צעל הבית עמד צעל הבית והקדישה אינה מקודשת עד שחזור לרשותו טו) וכל מה שנהנה ממנו הרי זה מקודשת עמד השוכר והקדישה הרי זה מקודשת עד שמתא מרשותו ומעלה שבר להקדש עד כאן לשון המוספתא וי"ל דהא דתניא במסופתא דאין המשכיר יכול להקדיש היינו כשהקדים לו שוכרו והכא מיירי צעלא הקדים שכרו וה"ג איתא גירושלמי א) דמקום שנהגו המשכיר בית לחצירו ועמד והקדים הרי זו מקודשת א) אימתי בזמן שלל הקדים לו שכרו אצל הקדים לו שכרו הרי זו צדצרו חנס:

חבי גרסינן ביון דמעל נפיק ליה שבר לחולין וכן הוא ברוב ספרים וה"פ כיון דמעל כו' כלומר שבר הבית נפיק לחולין כפי שרירי חצירו הקדש (השכיר) את הבית והוא לא ידע ומעל כשדר בנ ונפיק ליה א) דמי השוכר בתורת מעילה אצל אין לפרש כיון שמעל נפיק הבית לחולין א) וכפריש"י טו) וקאמר לו ר"מ אומר על ההיא דתניא במסופתא דמעילה (פ"ג) צקע בקדוים של הקדש ובא חצירו ובקע בנ ובא חצירו ובקע בנ כולם מעלו א) ובשיליה פרק הנהנה (מעילה ט:) תנן אין מועל אחר מועל בקדשים אלא בזהמה וכלי שרת היינו דקדושת הגוף לא מתחלל ע"י מעילה כמו קדושת דמים וקדוים לאו היינו כלי שרת יי) אלא קדושת דמים הוא ולא יחשב א) כלי שרת מטעם שמיצא אחריס ליד קדושת הגוף הוא עצמו לא כל שכן שיצא ליד קדושת הגוף דמהאי טעמא חשזנין שאר כלי שרת קדושת הגוף:

ען **בי** דייר ביה במעילא קאי. ואע"פ שלא פגם מעל כדתנן [ר"פ הנהנה] (דף יח.) הנהנה מן ההקדש א"פ אע"פ שלא פגם מעל ואע"ג דאין מועלין במחזור לקרקע כדאיתא במס' מעילה פרק הנהנה מן ההקדש (סס:) ז"ל הך סוגיא דהכא אחיא כרב דלמר ל' תלסו ולבסוף חצרו הוי תלוש כדלמר המשמחה לבית אסרו ובפרק הנהנה (דף ג. וסס) נמי מייתי לה לההיא דרב דלמר התם וכיון דצני להו מיהא מעל א):

מכפרת (ש"ס.) א) ני"א דעולה, יא) ז"ל רב פפי, יט) הוה מצי עובד כוכבים מסלק לי השמא (ש"ס.) א) מה שיותר כנגד, (צ"ק.) יין דנפ"ר מקדיש, טו) ז"ל והכא כו' להקדיש וה"ה דיכול לאסור (צ"צ.) טו) ז"ל ויהיו קשה דהכא כו' צרשותו ובמסופתא כו' (צצ"ק.) יין ז"ל (צ"ק.) יין להקדש פריך היכי (והשאר נמחק) (ש"ס.) יט) לרשותו אבל מה (ש"ס.) א) צירושלמי בפרק מקום שנהגו (ש"ס.) בלא מקודשת דרר בתוכו ומעלה שבר להקדיש אימתי (ש"ס.) ב) וזי' ז"ק דר בו חנס, ב) ליה השכר בתורת (ש"ס.) ב) ני"א השכירות לחולין, ב) [ני"א השכירות לחולין, ב) לחולין שהרי חברי הקדש את הבית והוא לא ידע ומעל כשדר בו ונפיק ליה כולי בית בתורת מעילה דהא היכא שהוא סבור שהוא שלו ואינו מתכוין להוציאו מרשותו לרשות לא יוצא לחולין אלא לפי טובת הנאה שיש לו במלאכה דלא אמרינן אין מועל אחר מועל אלא כשהוא סבור שהבלי של חבירו והוא מכיוין להוציא מרשותו ובדקאמר רבי על ההיא דתנא. (והשאר נמחק) (ש"ס.) ב) גי' ז"ק קושה מההיא דמנאי במסופתא, ב) והא דתנן שולחני פרק הנהנה אין מועל וכו' אלא בהמה וכו' לא מתחלל (צ"ק.) א) יחשב בכלי שרת (ש"ס.) א) ויחשב בכלי שרת (ש"ס.) א) מעל לימא מסייע ליה לרב ואף על גב דדחי ליה דחריא בעלמא הוא (ש"ס.)

בב א מ"י פ"ו מהל' ערכין הלכה ל':
בב ב מ"י פ"ג מהל' ערכין הלכה יד:
בר ג ד מ"י פ"ד מהל' מעשה"ק הלכה ח:
בה ה מ"י פ"ב מהל' גירושין הלכה כ' טוש"ע אה"ע סימן קלג סעיף ה' וסימן קנד סעיף כא:
בר ו מ"י פ"ד מהלכות מעה"ק הלכה ח:
בר ז מ"י פ"ח מהלכות מירות הלכה ב:
בח ח מ"י שם הלכה ה:
בב ט מ"י פ"ד מהל' מעה"ק הלכה י':

תורה אור השלם

1. ואיש כי יקדש את ביתו קדש יין וקדושריו ויטעל בעל כרחו טוב וכן רע באשר יעריך אותו ויבדקו בן יקדש: ויקרא כו יד
2. אם עלה קרעב מן הדבקר וקר' תמים וקריבנו אל פתח אהל מועד וקריב אותו לרצנו לפני ה': ויקרא ג א

מוסף רש"י

חייבי ערכין ממשכבין אותן. גזבר ננסם לבחוסין וטעל בעל כרחן (לקטו כג.) דכיון דלאו לכפרה אמי משחי ליה (ב"ק טו.) חייבי חטאות ואשמות אין ממשכבין אותן. דכיון דלכפוריה חטאים קציעי לה לא משחי ליה (שס.) וכן אתה אומר בגיט' נשים. כהני דתנן [מכות עו.] ואלו שטיפין אותו להוציא מזה שחין ובעל פולטוס, דטיפין ומכין אותו עד שיאמר רוצה אני, דומתן דמעטו משמע [רשב"ם ב"ב סח.] אם גירלה על אחד משלשתן יצא. וחטאת הוא דילמא משלמים, מה איל מיר אם הציאו ויחדי בלא חטאת ועולה יאל, דכתיב ואחר ישטה הנזיר יין, ואחר מצי כספרי אחר מעשה יחיד, והיינו שלמים, שעיקר גמלתו של מיר תלייה בשלמים, שהרי הוקירו לו להניסם ולשלם שערי חמם הדוד, דכתיבי על שלם אשר חמם זבח השלמים, ותנא כספרי וגבל הנזיר פתח אהל מועד, בשלמים הכתוב מדבר, כלומר גילתו על מיר ע"י דבר שנאמר בן וחסת פתח אהל מועד והיינו שלמים יקראם, או אינו אלא כמעטש ויגלגל פתח אהל מועד ממס, אם חמרת כן דרך כיוון כו' (יבמות טו.) למקראה הקדימה הכתוב. שמהא נקראת צעין מחילה אצל בעינולין חטאת קודמת שחטאתו כשם שחטאתו ואשמו עיכבתו. תחלת ואשם פשיטא לן דמעכבי שטרה לאלינת קדשים, חטאת כדאשכחן יולדת, אשם שחרי ממנו לבסותם (פסחים טו.) יקריב אותו. אל פתח אהל מועד יקריב אותו, קרא תיחא הוא, דהא כתיב ביהמ"ש יקריבנו (ר"ה א.) ובג"י דקדושין ג.) מלמד שכופין אותו. לקיים דברי נדדו (שס.) להקריב מזה שער (רשב"ם ב"ב סח.)

חזרו' עלך האומר משקלי

שינויי גוסחאות

א) מקדיש ליה אש (ש"ס.) א) לה רמי צר חמל (ש"ס.) א) ר' יוחנן בן ברוקה (ש"ס.) ד) ואשמו ממשכבתו כן עולמו מעכבתו (ש"ס.) א) שיתלה ובר' מ"ר (ש"ס.) א) נפיק ליה שבר לחולין. וגמלה לרבי לנ"ג שבר וה"ג כיון דמעל ביה נפיק (ש"ס.) א) ז"ק, א) נמעילה שם איתא ואומר, וימעלו באלהי אבותיהם וזינו אחרי הבעלים, דה"ל ה, א) חזרי הגובר כנס לביתו ונטול בעל כרחו: [הספ"ד ומת"ד] חייבי חטאות ואשמות. כיון דלכפרה אתו לא שהי ליה ואין ממשכבין אותן עולות ושלמים אע"י דעולה

ב) ז"ל והכא כו' להקדיש וה"ה דיכול לאסור (צ"צ.) טו) ז"ל ויהיו קשה דהכא כו' צרשותו ובמסופתא כו' (צצ"ק.) יין להקדש פריך היכי (והשאר נמחק) (ש"ס.) יט) לרשותו אבל מה (ש"ס.) א) צירושלמי בפרק מקום שנהגו (ש"ס.) בלא מקודשת דרר בתוכו ומעלה שבר להקדיש אימתי (ש"ס.) ב) וזי' ז"ק דר בו חנס, ב) ליה השכר בתורת (ש"ס.) ב) ני"א השכירות לחולין, ב) [ני"א השכירות לחולין, ב) לחולין שהרי חברי הקדש את הבית והוא לא ידע ומעל כשדר בו ונפיק ליה כולי בית בתורת מעילה דהא היכא שהוא סבור שהוא שלו ואינו מתכוין להוציאו מרשותו לרשות לא יוצא לחולין אלא לפי טובת הנאה שיש לו במלאכה דלא אמרינן אין מועל אחר מועל אלא כשהוא סבור שהבלי של חבירו והוא מכיוין להוציא מרשותו ובדקאמר רבי על ההיא דתנא. (והשאר נמחק) (ש"ס.) ב) גי' ז"ק קושה מההיא דמנאי במסופתא, ב) והא דתנן שולחני פרק הנהנה אין מועל וכו' אלא בהמה וכו' לא מתחלל (צ"ק.) א) יחשב בכלי שרת (ש"ס.) א) ויחשב בכלי שרת (ש"ס.) א) מעל לימא מסייע ליה לרב ואף על גב דדחי ליה דחריא בעלמא הוא (ש"ס.)